

## Wortelmagiër Diana Scherer maakt kunstliefhebbers nieuwsgierig naar een stukje gras



*In het Museum Kranenburgh in Bergen laat Diana Scherer gedurende de looptijd van de tentoonstelling elke drie weken een nieuw worteltapijt groeien. Beeld Michel Claus*

De tapijten en structuren die kunstenaar Diana Scherer maakt van de wortels van haver en tarwe zijn fenomenen van de buitencategorie. In Museum Kranenburgh zijn ze nu van dichtbij te bekijken.

Hangt er nou een mammoetvel te drogen in Museum Kranenburgh? Vanaf het plafond op de begane grond strekt zich een lap uit tot net niet aan de bodem van de kelderzaal. Het lijkt een harig vel, maar het blijkt te gaan om zachtgele plantenwortels die zich op een ongebruikelijke manier hebben gegroepeerd.

Ze vormen in het midden symmetrische patronen, zoals cirkels. Eromheen is de lap minder geordend. Er zijn lichte vlakken te zien, waar veel wortels bij elkaar komen, donkere vlakken en vertakkingen ertussen. De randen zijn borstelig, de achterkant blijkt één groen tarwegras-tapijt. Op de grond onder dit worteltapijt liggen hoopjes zwarte aarde.



*Vanaf het plafond strekt zich een lap plantenwortelweefsel uit tot net niet aan de bodem van de zaal. Beeld Michel Claus*

Deze enorme 'lap' is een van de bijna veertig wortelkunstwerken die kunstenaar Diana Scherer (1971) de komende maanden in Museum Kranenburgh laat zien. Na internationale presentaties in musea en festivals over de hele wereld, waar ontwerpers de duurzaamheid van dit materiaal bejubelden, is dit haar eerste solotentoonstelling in Nederland.

### **Aaibaar en intrigerend, je wil het voelen**

Bij binnenkomst in de benedenzaal ligt een stukje plantenwortelweefsel dat bezoekers mogen bevoelen. Dat is geen overbodige luxe: de ingenieuze tapijten in de tentoonstelling zien er zo aaibaar en intrigerend uit dat bezoekers moeite hebben hun handen op hun rug te houden.



*De wortelstructuren blijken zacht en vlassig, maar ook verrassend stevig aan te voelen.* Beeld Michel Claus

Het proefstukje voelt zacht en vlassig aan, maar het is ook verrassend stevig. Het is die combinatie van eigenschappen waardoor Scherer op zo veel verschillende manieren met de wortelstructuren kon werken. Ze werkte na een studie aan de Rietveld Academie als kunstenaar en fotograaf en raakte in 2010 geïntrigeerd door de vormen en stevigheid die plantenwortels aannamen als je ze in een te kleine bloempot of vaas liet groeien. Daar wilde ze meer mee doen.

Ze kreeg hulp van wetenschappers in Nijmegen, die haar het gebruik van een kas en een introductie plantverzorging gaven. Ze vormden ook haar klankbord. Zo ontdekte ze dat om een samenhangende structuur te kunnen maken, grassen zoals haver en tarwe het beste werkten: die vinden het prettig om dicht bij elkaar te groeien.

Het duurde bijna een jaar voordat ze had uitgevonden welke zaden geschikt waren, welke aarde, hoe ze de wortels zo plat kon laten groeien en hoe ze kon zorgen dat de aarde gescheiden werd van het wortelsysteem. En hoe ze haar sjablonen, waarvan ze de details voor zichzelf houdt, het best kon inzetten.

## Worteldressuur

Inmiddels is Scherer uiterst behendig geworden met deze worteldressuur, zo is te zien in Bergen. Sommige werken aan de muur zijn klein en fragiel, alsof ze gekantklost zijn. Andere zijn robuuster, ze doen soms denken aan een schilderij van Mark Rothko, aan een stuk perkament of aan een art-nouveautapijt. Een paar keer geeft de kunstenaar de wortels een extra grondlaag: met knalgeel of lichtblauw gaas wordt het wortelwerk nog lichter en fragieler. De patronen zijn geometrisch maar soms ook 'menselijk'. Zo gebruikte ze ook het patroon van bandensporen.



*De geometrische vormen in de wortelstructuren van Diana Scherer.* Beeld Michel Claus

Tegelijk waakt Scherer ervoor het werk té mooi en perfect te maken, en anders zorgen de wortels daar zelf wel voor: altijd zijn er wel wortels die niet met de vorm meegaan, grasjes die om de hoek komen kijken of een klont aarde die achterbleef.

Op de bordjes naast de kunstwerken staat steeds iets dat klinkt als een recept: 'wortels, zaden en gras van haver, aarde' of een variant daarop. Het licht en het water worden niet vermeld, maar die hebben uiteindelijk, samen met de kunstenaar, voor de magie gezorgd.

Bezoekers van de tentoonstelling kunnen live iets van die magie meemaken: in het museum laat Scherer gedurende de looptijd van de tentoonstelling elke drie weken een nieuw worteltapijt groeien. Onder warme lampen bereiden de planten steeds weer een nieuw patroon, samen met de kunstenaar. Niet vaak keken zo veel kunstliefhebbers nieuwsgierig naar een stukje gras.

*'Farming Textiles' is tot 10 maart te zien in Museum Kranenburgh in Bergen. [Kranenburgh.nl](http://Kranenburgh.nl)*